

חזרתי לשולחן, בירכתי המוציא, טעמתי בזהירות. נהדר!
נכון, לא פלאפל אמיתי, אבל עדיין -
מאכל נהדר וטעים.
אם בִּנְי היה צרפתי, מן הסתם הוא היה מקבל כוכב מישלן אחד או שניים.

תוך כדי האכילה, בחנתי את שאר שוכני המסעדה הקטנה, הופתעתי. סינים!
מה לסינים ולפלאפל?
רציתי לשאול אותם.
התארגנתי, מחיתי את פי במחית, חשבתי לקום.
מאו צ'ה דונג הזכיר לי:
אתה לא יודע סינית, שב בשקט.
צודק.

בירכתי ברכת המזון בכוונה.
סיימתי, הלכתי לשלם.

הנקודה הזו ממש הציקה לי, האמת. לשלם אחרי האוכל? ממש התגעגעתי לישראל.
בישראל, ברגע שהמוכר מגיש לך את הפלאפל, הוא דורש מיידית בקול מגרגר:
תשלום בבקשה!

אין צביעות. אין התנחמדות מיותרת. כולם אומרים בקולי קולות מה שהם חושבים. וגם אם
הם שותקים, העיניים שלהם אומרות את זה במקומם, או שזה פשוט כתוב להם על המצח
עם ניקוד.

בישראל, אף כרטיסן לא יחייך חיוך צרפתי, או בריטי, או בלגי. ממש לא.
בישראל, כרטיסן עולה לאוטובוס בלי שום נחמדות. אמיתי, ישר מהלב. כנה ושקוף. גלוי
לגמרי מבחינה רגשית.
היה לו יום רע? כולם יידעו. אפשר לשמוע את הרטינות השקטות בכל פינה ופינה.
תענוג, תענוג.
אין, אין כמו שקיפות רגשית.

יצאתי שוב אל הגשם השוטף, צלצלתי לדוד יואב, ביקשתי הנחיות איך להגיע אליו.
ההסבר היה קצר:
סע לתחנת גנת, אאסוף אותך משם.
אמרתי תודה, וניתקתי לדוד בפנים. אחר כך נכנסתי לחרדות, אולי פגעתי בו? אולי לא?
ואם כן, אולי מגיע לו? אולי לא?